

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **K. V.**, bytem X, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2016, č. j. X, ve věci přepočtu starobního důchodu,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 20. 4. 2016, č. j. R-20.4.2016–429/490 329 110, kterým zamítla žalobcovu žádost o přepočet starobního důchodu.

[2] **V žalobě** žalobce namítal, že žalovaná rozhodla o námitce žalobce, aniž by zkoumala dosavadní souhrn skutečností pro vznik předčasného důchodu a nároky žalobce ve spojení s dovršením nejvyšší přípustné expozice podle zákona o důchodovém pojištění, v souvislosti s dobou vzniku nároku žalobce od rozvázání pracovního poměru do dovršení věku 65 let žalobce, kdy nároky žalobce zanikly nejpozději v roce 2014 (dovršením 65 let věku žalobce). Podle žalobce jsou vydaná rozhodnutí zmatečná, v rozporu se zákoníkem práce a jinými právními předpisy. Žalovaná nerespektovala, ani se nezabývala skutečností, že dosažení nejvyšší přípustné expozice je zapsáno v seznamu nemocí z povolání. Žalobce byl poškozen na možnosti pracovat ve své kvalifikaci a dosahovat výdělků pro lepší vyměřovací základ. Žalobce pobíral před odchodem do předčasného starobního důchodu zvláštní příspěvek 1.900 Kč. Žalobce nesouhlasí s tím, že nebyly splněny podmínky podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále „zdp“). To je v rozporu i s § 195 zákoníku práce, platného do 31. 12. 2006, a § 371 zákona č. 262/2006 Sb., ve znění platném od 1. 1. 2017, o výdělciích pro výpočet základu důchodu z důvodů nemoci a ohrožení nemoci z povolání a nejvyšší přípustná expozice (vládní nařízení č. 290/1985 Sb. odst. III položka 1 (dále „seznam nemocí z povolání“). DIAMO, s. p., žalované na její žádost nevystavil žádné podklady (§ 82 zákona č. 589/1991 Sb.), žalovaná takové podklady žalobci nezpřístupnila a ani neodůvodnila své rozhodnutí. Žalovaná má poučovací povinnost a je povinna dodržovat zásadu zákonnosti. Žalovaná měla prověřit podnět, a to ve vztahu ke všem nárokům žalobce a vznik nároku řádně odůvodnit podle skutečnosti, bez zmatečností, zejména z důvodu ukončení pracovního poměru, zajistit si podklady z dostupných zdrojů a účelově nezaměňovat dobu vzniku a zániku nároku a práv žalobce, které vznikly v roce 1990 z důvodu rozvázání pracovního poměru pro dovršení nejvyšší přípustné expozice. Žalobce pak pokračoval předčasným důchodem (dovršení 50 let), a skončil nároky dosažením věku 65 let, což bylo v roce 2014. Platnost právního předpisu skončila 31. 12. 2014, což se netýká žalobce. Důvody, na které se žalovaná odvolává, jsou zcela mimo a nedůvodné, zmatečné a v rozporu s platnými předpisy, které platily v době vzniku i zániku. Dohoda o rozvázání pracovního poměru byla uzavřena podle § 190 odst. 1 a § 187 odst. 1 zákoníku práce, platného v době dovršení nejvyšší přípustné expozice, kde byly přesně specifikovány důvody a vznik nároku. V daném případě byl žalobce v ochranné lhůtě, a proto i rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele i zaměstnance je třeba chápat jako neplatný právní úkon a v takovém případě by žalobce byl v postavení zaměstnance až doposud (§ 187 a následující zákoníku práce, účinného v roce 1994, včetně judikatury).

[3] Ke skutkovému stavu žalobce uvedl, že rozvázal se zaměstnavatelem pracovní poměr dohodou dne 25. 11. 1990 z důvodu naplnění nejvyšší přípustné expozice pro trvalou nezpůsobilost k práci dle znaleckého posudku krajského hygienika ze dne 16. 10. 1990, a to i přesto, že byl žalobce v ochranné lhůtě a takovéto rozvázání pracovního poměru je posuzováno jako neplatný právní úkon zaměstnavatele. Proto žalobce žádal soud o ochranu jeho práv přiznaných zákoníkem práce i občanským zákoníkem. K důkazu navrhoval listinu vystavenou protiprašným technikem ze dne 2. 11. 1990, dohodu o rozvázání pracovního poměru ze dne 28. 11. 1990, oznámení ze dne 28. 11. 1991 s poučením, rozhodnutí č. j. X o

přiznání zvláštního příspěvku horníkům, kopii žádosti o starobní důchod, návrh na přezkoumání starobního důchodu ze dne 10. 5. 1999 a dopis žalované ze dne 27. 7. 1999, osobní list vydaný žalovanou dne 20. 4. 1999 a kopii napadených rozhodnutí.

[4] Žalobce nesouhlasil s výpočtem vyměřovacího základu od vzniku nároku na předčasný starobní důchod při dosažení věku 50 let (od 29. 3. 1999) a namítal rozpor s § 190 a 195 a následujících zákoníku práce, § 371 nového zákoníku práce a § 37 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalobce nesouhlasil se současně stanovenou výší vyměřovacího základu, vypočítaného ze zcela jiných nároků, než jsou zákonem žalobci přiznané u nejvyšší přípustné expozice, včetně přiznání předčasného starobního důchodu.

[5] Žalovaná **ve vyjádření** k žalobě uvedla, že žádost o přepočtení starobního důchodu žalobce zamítla z důvodu nesplnění podmínek podle § 56 odst. 1 písm. b) zdp. Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 5. 1999 přiznala žalobci od 29. 3. 1999 starobní důchod podle § 29 zdp a nařízení vlády č. 557/1990 Sb., změněné rozhodnutím ze dne 27. 7. 1999. Dne 9. 12. 2003 žalobce podal žádost o odstranění tvrdosti zákona, které žalovaná na základě pověření ministra práce a sociálních věcí vyhověla rozhodnutím ze dne 19. 3. 2004 zvýšením procentní výměry starobního důchodu od 1. 1. 2004.

[6] Dne 8. 2. 2016 podal žalobce žádost o přepočtení starobního důchodu. Podle § 76 zdp nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle nařízení vlády č. 557/1990 Sb., o mimořádném poskytování starobního důchodu některým horníkům, zůstávají zachovány do 31. 12. 2000. Ustanovení § 74 věty druhé platí zde obdobně. Výše starobního důchodu podle věty první se stanoví podle tohoto zákona s tím, že pro výši a výplatu tohoto důchodu platí § 37 a § 71 odst. 1 a 4 obdobně. Výše procentní výměry starobního důchodu podle věty první se zvyšuje podle § 34 odst. 2 po dosažení 55 let věku. Nárok na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisu uvedeného ve větě první vzniká též pojištěncům, kteří dosáhli 50 let do 31. 12. 2010, pokud splňují ostatní podmínky stanovené v tomto předpisu; přitom se nevyžaduje, aby ke splnění podmínek stanovených v § 2 odst. 2 písm. c) tohoto předpisu došlo v souvislosti se snížením nejvyšší přípustné expozice.

[7] Z § 71 odst. 1 zdp vyplývá, že výše starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, na který vznikne nárok v době od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, kdyby důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995 v rozsahu uvedeném v odst. 4, a to včetně zvýšení, která by náležela k tomuto důchodu pouze k tomuto dni. Pro účely porovnání výší starobních, plných invalidních a částečných invalidních důchodů podle věty první se výší těchto důchodů rozumí procentní výměry těchto důchodů. Výše základní výměry starobního, plného invalidního a částečného invalidního důchodu, pokud se jejich výše stanoví po 31. 12. 1955, s použitím předpisů platných před 1. 1. 1996, se stanoví podle předpisů platných ke dni, od něhož se přiznává důchod; přitom v této výši základní výměry důchodu je zahrnuto zvýšení o pevnou částku. Dále žalovaná odkázala na § 11, § 16 odst. 3, § 71 odst. 4 a § 16 odst. 1 zdp. Zvláštním zákonem, na který § 16 odst. 3 zdp

odkazuje, je zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Znamená to, že do 31. 12. 1995 se hodnocení toho, co lze považovat za vyměřovací základ, řídí vyhláškou č. 149/1988 Sb., a v době od 1. 1. 1996 se použije zákon č. 589/1992 Sb., zejména jeho § 5 odst. 1. Rozhodné období se stanoví podle § 18 zdp.

[8] Žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zdp a nařízení vlády č. 557/1990 Sb. od 29. 3. 1999. Výše důchodu byla proto stanovena za 34 roků pojištění, z osobního vyměřovacího základu 15.905 Kč, stanoveného k datu přiznání důchodové dávky za roky 1986 až 1998, přičemž žalovaná pro výši starobního důchodu započítala veškerý příjem, který jí umožňoval zákon o důchodovém pojištění.

[9] Žalobce **v replice** dále doplnil odkaz na článek II, bod 8 zákona č. 188/1988 Sb., což žalovaná neuznává. Dne 27. 7. 1999 žalovaná zaslala žalobci dopis, ze kterého plyne něco jiného než nyní, dále z přehledu dob pojištění je to obdobné a není to navíc v souladu s evidenčním listem důchodového zabezpečení, kdy počet započtených dnů od zaměstnavatele žalovaná neakceptuje. Obdobně je to s potvrzením o výplatě zvláštního příspěvku horníkům, viz kopie ze dne 6. 1. 1999. Žalobce opakovaně požadoval přiznat nároky, které vznikly od 7. 1. 1999 do 29. 3. 2014, to je po ukončení zvláštního příspěvku horníkům. Žalovaná odmítla přepočítat a stanovení základní výměry starobního důchodu, při dosažení věku 65 let žalobce, a vznik nároku na skutečný starobní důchod od 29. 3. 2014 až doposud. Tomu nemůže nikdy bránit ani předčasný starobní důchod, invalidní, ani případně jiný důchod, když se jedná o chorobu zapsanou v seznamu nemocí z povolání, zvláště když o určení druhu a výše rozhodovala žalovaná. Pokud tedy žalovaná trvá na zamítnutí přepočtu od 50 let věku žalobce do 65 let věku žalobce, je její postup nezákonný. Žalovaná však odmítá přepočítat od 29. 3. 2014, vědomě a účelově a porušuje práva žalobce výše uznaná a dokladovaná. Mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem došlo k rozvázání pracovního poměru, protože žalobce nebyl trvale schopen vykonávat dosavadní práci horník – střelmistr v 9. kvalifikační třídě. To stanovil krajský hygienik v Ostravě dne 16. 10. 1990. Žalobce dokládal soudu listinu vydanou Fakultní nemocnicí v Olomouci, klinika plicního a pracovního lékařství, ze dne 23. 5. 2014 a 16. 12. 2014, kde se vylučuje ohrožení anebo zaprášení plic u žalobce, anebo jakékoliv jiné omezení, které by bránilo žalobci pracovat – dosahovat výdělků v jeho zařazení a uplatit nárok, který je předmětem sporu.

[10] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 6. 2016.

[11] **Ze správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že dne 6. 1. 1999 žalobce podal žádost o starobní důchod od 29. 3. 1999. Dne 18. 11. 2003 podal žalobce žádost o odstranění tvrdosti zákona a zvýšení důchodu tak, aby se necítil diskriminován vůči ostatním horníkům ve svých nárocích.

[12] Dne 10. 5. 1999 byl žalobci přiznán starobní důchod podle § 29 zdp ve výši 6.267 Kč měsíčně. Dne 19. 3. 2004 byla od 1. 1. 2004 žalobci zvýšena procentní výměra jeho starobního důchodu na 9.042 Kč měsíčně a starobní důchod činil celkem 10.579 Kč měsíčně od 6. 1. 2004.

[13] Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016 byla žádost žalobce o přepočítání starobního důchodu zamítnuta s odkazem na zákon č. 155/1995 Sb., účinný od 1. 1. 1996, podle kterého se zvláštní příspěvek horníkům do osobního vyměřovacího základu od 1. 1. 1996 nezapočítává. Žalobci bude nadále náležet starobní důchod v nezměněné výši 15.344 Kč měsíčně.

[14] Napadeným rozhodnutím žalovaná odkázala na § 2 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 98/1987 Sb., o zvláštním příspěvku horníkům. Žalobce dosáhl ke dni 25. 11. 1990 nejvyšší přípustné expozice a tímto dnem výkon vybraného zaměstnání žalobce v hornictví skončil. Dne 27. 11. 1991 požádal žalobce o zvláštní příspěvek horníkům a dne 28. 11. 1991 byl žalobce ozeznámen o tom, že splňuje podmínky pro jeho přiznání. V oznámení se dále uvádí, že podle § 10 odst. 6 vyhlášky č. 102/1980 Sb. však náleží doplatek do průměrného výdělku od 26. 11. 1990 do 25. 11. 1991. Zvláštní příspěvek horníkům byl žalobci přiznán ve výši 1.900 Kč měsíčně, a to od 26. 11. 1991. Vyhláška č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, ve svém § 6 uvádí, co se považuje za hrubé výdělky [§ 11 odst. 2 písm. c)]. Patří mezi ně i zvláštní příspěvek horníkům. Tato vyhláška však pozbyla účinnosti ke dni 31. 12. 1995. Dne 1. 1. 1996 nabyl účinnosti zákon o důchodovém pojištění, který stanoví, co je vyměřovací základ v § 16 odst. 3. Za dobu po 31. 12. 1995 je to vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a za dobu před 1. 1. 1996 je to hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. 1. 1996.

[15] Zvláštním zákonem podle § 16 odst. 3 zdp je zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Do 31. 12. 1995 byl definován vyměřovací základ vyhláškou č. 149/1988 Sb. a od 1. 1. 1996 zákonem č. 589/1992 Sb. Na jeho § 5 odst. 1 žalovaná odkázala.

[16] Podle citovaného ustanovení již nelze zohlednit mimořádný příspěvek horníkům jako vyměřovací základ, jelikož citovaný zákon s ním nepočítá a započtení do vyměřovacího základu neumožňuje. Proto žalovaná žalobci zvláštní příspěvek horníkům zhodnotila v rámci výpočtu starobního důchodu provedeného rozhodnutím, kterým se od 29. 3. 1999 přiznává žalobci starobní důchod, pouze do 31. 12. 1995. V dalších letech zápočet mimořádného příspěvku horníkům možný nebyl, a to z důvodů účinnosti nového zákona, který zápočet tohoto příjmu od 1. 1. 1996 neumožňuje. Podle žalované není pravdivé tvrzení žalobce, že částka 1.900 Kč měsíčně nebyla zhodnocena jak do rozhodnutí ze dne 27. 7. 1999, tak do rozhodnutí ze dne 19. 3. 2004, jelikož do doby, kdy to právní předpisy umožňovaly, tedy do 30. 12. 1995, byly částky vyplacené žalobci jako mimořádný příspěvek horníkům zahrnuty do vyměřovacích základů.

[17] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[18] Nedůvodná je námitka žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaná řádně žalobci v rozhodnutí vysvětlila k jeho námitkám, jaký skutkový stav vzala za výchozí, jaké předpisy na něj použila a jaké z toho vyvodila závěry.

[19] Přezkoumávané rozhodnutí je rozhodnutí vydané podle § 56 odst. 1 písm. b) zdp. Podle tohoto ustanovení věty první *zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží.*

[20] Citované ustanovení umožňuje přezkoumat již dříve přiznanou výši důchodu. V daném případě byl žalobci přiznán starobní důchod na základě jeho žádosti ode dne 10. 5. 1999. Jednalo se o důchod předčasný, podle § 29 zdp. O tom nebylo mezi účastníky sporu.

[21] V žádosti o přepočtení důchodu žalobce namítal, že mu nebyl započten do vyměřovacího základu zvláštní příspěvek horníkům, který pobíral ode dne 26. 11. 1991 do 26. 11. 1991.

[22] Podle § 16 odst. 3 věty první zdp *vyměřovacím základem pojištění za dobu po 31. prosinci 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona a za dobu před 1. lednem 1996 hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných před 1. lednem 1996.*

[23] Zákon o důchodovém pojištění rozlišuje vyměřovací základ pro období do 31. 12. 1995 (do kdy byl účinný zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení) a pro období od 1. 1. 1996, kdy nabyl účinnosti nový zákon o důchodovém pojištění č. 155/1995 Sb. Oba tyto zákony upravovaly vyměřovací základ odlišně. To byla žalovaná povinna respektovat a musela vypočítat vyměřovací základ pro starobní důchod jinak za období do 31. 12. 1995 a jinak za dobu od 1. 1. 1996.

[24] Za období do 31. 12. 1995 žalovaná vypočetla vyměřovací základ podle § 12 a § 11 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 149/1988 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, podle kterého hrubými výdělky je též zvláštní příspěvek horníkům.

[25] Za období od 1. 1. 1996 žalovaná již nebyla oprávněna do vyměřovacího základu započítat zvláštní příspěvek horníkům, protože jí v tom bránila nová právní úprava – zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, účinný ode dne 1. 1. 1996. Ustanovení § 16 odst. 3 zdp odkazuje na definici vyměřovacího základu v zákoně č. 589/1992 Sb.

[26] Podle § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. je *vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a*

některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.

[27] Zvláštní příspěvek horníkům v této definici vyměřovacího základu obsažen není. Proto ho nemohla žalovaná započíst do vyměřovacího základu žalobce za dobu od 1. 1. 1996.

[28] Stejně rozhodly stejný případ žalovaná a správní soudy ve věci sp. zn. 3 Ads 20/2004 (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 3 Ads 20/2004-44, dostupný na www.nssoud.cz).

[29] Žalobce se mylí, když tvrdí, že žalovaná rozhodla o jeho námitce, aniž by zkoumala nárok pro vznik na předčasný starobní důchod. Žalovaná byla k žádosti žalobce o přepočítání starobního důchodu v rámci konkrétní námitky na započtení zvláštního příspěvku horníkům povinna opětovně prověřit, zda tento příspěvek měl být do vyměřovacího základu zahrnut. A správně dospěla k závěru, že příspěvek se do vyměřovacího základu zahrnoval do 31. 12. 1995 a od 1. 1. 1996 již nikoliv z důvodu shora citované nové právní úpravy, která to neumožňovala.

[30] Žalovaná byla povinna a oprávněna postupovat pouze podle právních předpisů, které na daný případ dopadají. To je zejména zákon o důchodovém pojištění a před jeho účinností zákon o sociálním zabezpečení a dále předpisy je provádějící. Právě tyto předpisy upravují a upravovaly důchodové pojištění. Zákoník práce a související předpisy na přiznání a výpočet důchodu nedopadají, upravují jiné právní vztahy.

[31] Námitky, které se týkají způsobu a platnosti pracovněprávního vztahu žalobce, nebyly ani žalovaná, ani soud oprávněny v daných řízeních přezkoumávat. Proto soud neprováděl důkazy listinami navrhanými žalobcem, které nebyly součástí správního spisu, neboť neměly souvislost s projednávaným případem.

[32] K nesouhlasu žalobce s výpočtem starobního důchodu přiznaného ode dne 10. 5. 1999 soud uvádí, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.* V souzené věci soud přezkoumává rozhodnutí žalované o přepočtu starobního důchodu. Soud nemůže přezkoumávat rozhodnutí o přiznání starobního důchodu ze dne 10. 5. 1999, neboť jde o rozhodnutí, které žalobce mohl napadnout samostatnou žalobou a dále proto, že předmět přezkoumávaného řízení byl vymezen žádostí žalobce o přepočítání důchodu.

[33] Závěrem soud shrnuje, že žalovaná zjistila správně skutkový stav, vybrala správně právní předpisy, pod které jej subsumovala a z toho vyvodila v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[34] Úspěšná žalovaná a neúspěšný žalobce nemají právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 31. října 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně